

ji prodal. Že by obžalovaný neměl naprosto možnosti ani moci vystavení knihy a jejímu prodeji zabrániti, rozsudek nezjišťuje a není proto stížnost oprávněna při uplatňování důvodu zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř. na tomto předpokladu budovati. Bezdůvodnou zmatečnou stížnost náleželo proto zavrhnouti.

Čís. 2258.

Nepřibrání tlumočníka k překladu závadného článku není porušením předpisu §u 100 tr. ř. a nevyhovění návrhu v tom směru zmatkem čís. 4 §u 281 tr. ř., je-li soudem pořízený překlad správný v místech pro výklad článku významných.

Při odsouzení pro přečin §u 42 zákona na ochranu republiky jest podmíněné odsouzení vyloučeno, zakládá-li obsah tiskopisu objektivní skutkovou podstatu zločinu podle §u 15 čís. 3 zákona.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1926, Zm II 547/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 22. září 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §u 42 zákona na ochranu republiky a přestupky podle §u 11 čís. 1 zákona o tisku a podle §§u 2 a 19 shrom. zák. ze dne 15. listopadu 1867, čís. 135 ř. zák. a zamítl v neveřejném zasedání odvolání obžalovaného do nepovolení podmíněného odkladu trestu. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

důvodech:

Zmatečnou stížnost byla stěžovatelem ohlášena povšechně a její konečný návrh domáhá se zrušení rozsudku první stolice bez jakéhokoliv omezení. Než vývody stížnosti, jež uplatňuje číselně důvody zmatečnosti podle §u 281 čís. 4, 5, 9 [přesně 9 písm. a)] a 10 tr. ř., zabývají se výhradně jednáním a výrokem první stolice o přečinu §u 42 zákona na ochranu republiky, takže stížnost zůstala ohledně další části rozsudku, uznávající stěžovatele za vinna přestupky podle prvního odstavce §u 11 tiskového zákona a podle §u 2, 19 shromažďovacího zákona neprovedenou. Obhájce navrhl při hlavním přelíčení po výsledku obžalovaného a po přečtení spisů, jejichž čtení bylo obžalobcem navrženo, přibrání tlumočníka polského jazyka. Návrh byl nalézacím soudem zamítnut z důvodů, že předseda hlavního přelíčení a zapisovatel jsou polštiny znalí, načež bylo (podle záznamu) »vše polské přetlumočeno«, t. j. zřejmě předveden předsedou nebo zapisovatelem obzvláště též závadný článek v českém překladu. O námitkách té neb oné strany proti správnosti tohoto překladu protokol o hlavním přelíčení se nezmiňuje. Stížnost shledává v zamítnutí návrhu porušení předpisu §u 100 tr. ř. a důvod zmatečnosti podle čís. 4 §u 281 tr. ř. Výtka neobstojí. Možno ponechat stranou, byl-li postupem nalézacího soudu pominut nebo nesprávně použit nějaký zákon neb nějaké zásady trestního řízení, jichž

šetřiti káže podstata řízení zabezpečujícího obhajobu; budiž jen podotčeno, že ze spisů nevyplývá, je-li polština z řečí u krajského soudu v Mor. Ostravě neobvyklých. Neboť ani v kladném případě nemůže výtka míti úspěchu pro nedostatek předpokladu stanoveného prvou větou posledního odstavce §u 281 tr. ř. Stížnost vůbec neuplatňuje určitého znění závadného článku ve správném českém překladě a netvrdí, tím méně dokazuje nesprávnost českého překladu při hlavním přelíčení vyhlášeného nebo písemného překladu, který jest u spisů, aniž jest vidno, kým byl pořízen a k spisům přiložen. Prohlašujíc, že znalost polského jazyka u předsedy a zapisovatele není stěžovateli dostatečnou zárukou, že byl článek správně přeložen, odvozuje stížnost nesprávnost skutkových závěrů nalézacího soudu o smyslu, významu a směru závadného článku, nikoliv z nesprávnosti překladu, který byl podkladem těchto závěrů, nýbrž z udánlivě nesprávného postupu nalézacího soudu při výkladu článku. Tím ale stížnost neuplatňuje případnou vadnost skutkového podkladu, jež mohla býti zamezena navrhovaným přibráním tlumočníka, nýbrž pochybnost výsledků vykládací, t. j. skutkově zjišťovací činnosti nalézacího soudu, ačkoliv přezkoumání věcné správnosti výsledků této činnosti vypadá z rámce zrušovacího řízení, bylo-li šetřeno správných zásad výkladu, což se v souzeném případě stalo, neboť rozhodovací důvody uvádějí výslovně, že soud vzal (co, dále uvádí) za prokázáno z celého obsahu článku a poukazují pak »co důvod pro toto přesvědčení« na určité věty článku, v nichž došla tendence celého článku výrazu nejzřejmějšího. Jelikož ani jinak není nejmenší opory pro předpoklad, že přibráním tlumočníka byl by býval pořízen překlad, který by se byl lišil od překladu, jímž se řídil nalézací soud v místech pro výklad článku významných, nemohlo zamítací usnesení nalézacího soudu míti na konečné jeho rozhodnutí účinku pro stěžovatele škodlivého.

Odvolání obžalovaného bylo zamítnouti. Podmíněný odklad trestu jest podle §u 35 zák. na ochranu republiky u osob starších 18 let vyloučen, jde-li o zločin podle tohoto zákona. V projednávaném případě zakládá obsah tiskopisu objektivní skutkovou podstatu zločinu podle §u 15 čís. 3 zák. na ochranu republiky a podle §u 42 téhož zákona je podmíněné odsouzení vyloučeno též pro přečin podle tohoto zákonného ustanovení, bylo-li by podle §u 35 zák. na ochranu republiky vyloučeno pro trestný čin spáchaný obsahem tiskopisu.

Čís. 2259.

Beze změny v průvodním řízení nemůže se odvolací soud odchýlit od zjištění prvního soudu (§ 470 tr. ř.).

Nejde o urážku na cti, obvinil-li lesní orgán z pytláctví osobu, prodlévající s puškou, třebaš bezelstně v revíru, podléhajícímu jeho dohledu a vykázal ji z lesa slovy: »marš ven«.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1926, Zm II 584/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: